

Lördag morgon, morgonbön,

Profeten Habackuk

Denna morgon ska vi fortsätta med profettiden. Vi hörde igår kväll hur profeten Nahum förutsade Assyriens fall. Gud hade använt assyrierna till att straffa Israel, Nordriket. De intog det och fördärvade det år 722 f. Kr. Men Assyrierna var inte fromma för det. Gud använder även ogudaktiga härskare för sina syften. Så drabbades de själva år 612 f. Kr.

Ungefär vid denna tid verkade Habackuk, som vi ska utgå ifrån idag. Han verkade alltså litet senare än Nahum. Han varnade judafolket för Guds straff, och han sade att kaldéerna skulle utföra det. Kaldéerna är det folk som hade Babel, eller Babylon som vi också säger, som sin huvudstad. Trots att profeterna hade beskrivit för judarna hur Nordrikets fall var Guds straff över deras otro, så ville de ändå inte omvända sig. Kanske lutade de sig mot Nahums domsord över nineviterna och tänkte att det skulle vara slut på förtryckare och plågor sedan dessa förstörts. Sydriket, Juda, tog inte till sig Nahums varningar över all ogudaktighet. De tillämpade gärna Guds ord på andra, på assyrierna, men inte på sig själva. Assyrierna skulle få sitt straff, det var tydligt för dem, men själva kände de sig inte hotade.

I denna situation trädde Habackuk fram, och hans bok börjar med en klagan över folkets ondska:

*Herre, hur länge skall jag ropa på hjälp,
utan att du hör,*

ropa högt till dig över våld,
utan att du räddar?
Varför låter du mig se ondska,
och hur kan du själv se på sådant elände?
Fördärv och våld är inför mig,
split och kiv uppstår.
Därför blir lagen utan kraft,
och rätten kommer aldrig fram.
Den ogudaktige omringar den rättfärdige
och rätten blir förvrängd.

Och svaret från Herren blir att han ska bestraffa all
ogudaktighet. Han ska uppväcka kaldéerna och göra dem till
ett stort och mäktigt rike. De kommer dock inte vara fromma
ändå, profeten beskriver kaldéerna så här:

Ty se, jag skall uppväcka kaldéerna,
det vilda och snabba folket,
som drar ut vida omkring på jorden
för att ta i besittning
boplatser som inte är deras.
De är fruktansvärda och hemska,
de avgör själva vad som är lag och rätt.
Deras hästar är snabbare än leoparder
och vildare än vargar om aftonen.
Deras ryttare spränger fram,
de kommer fjärran ifrån.
De flyger i väg likt örnen,
som störtar sig över sitt rov.

*Alla kommer de för att utöva våld,
stridslystna rycker de fram
och samlar fångar som sand.
De gör kungar till åtlöje,
furstar hånar de.
De hånskrattar åt alla befästningar,
de kastar upp jordvallar och intar dem.
Så drar de vidare som vinden,
de fortsätter framåt
och ådrar sig skuld.
Deras egen styrka är deras gud.*

Detta är en målande beskrivning av detta hednafolk: *De avgör själva vad som är lag och rätt.* D.v.s. de lyssnar inte till Guds lag, utan sätter sig över den, som de själva önskar, för att tillfredsställa sig själva. De låter makt bli rätt, den militärt starke anser sig på grund av sin styrka ha rätt att definiera rättvisan: *Deras egen styrka är deras gud.*

Så varnar alltså Habackuk Sydriket för kaldéerna, men vi vet ju att judarna inte ville höra. Babyionierna kom och förde bort judarna i fångenskap i Babel. Deportationerna skedde i omgångar, med början år 605. Då bortfördes bland annat profeten Daniel. Man anger år 586 f. Kr. som det slutliga tillfället, eftersom templet förstördes då.

Och Habackuk säger också att kaldéerna kommer få sitt straff när Herren drar ut: *Jag darrar där jag står,*

*ty jag måste stilla vänta på olyckans dag,
att den skall komma över det folk som angriper oss.*

Men Habackuks bok innehåller inte bara domsord över orättfärdighet hos judar och kaldéer. Han visar på Guds trofasthet. Så säger han till exempel det som sankt Paulus sedan citerar i Romarbrevet: *Den rättfärdige skall leva genom sin tro.* Han pekar också på att Gud är trofast och att han inte försvinner: *Herren är i sitt heliga tempel.*

*Du drar ut för att frälsa ditt folk,
för att frälsa din smorde.
Du krossar taket på den ogudaktiges hus,
du bryter ner det från tinnarna till grunden. Sela.*

Så finns också i Habackuks bok evangelium om Guds godhet och trofasthet. Det kommer alltid att finnas någon fortsättning på Guds folk. Varken kaldéerna eller helvetets portar ska helt kunna förgöra Guds kyrka. Habackuk avslutar:

*Jag vill jubla i Herren
och glädja mig i min frälsnings Gud.
Herren, Herren är min starkhet.
Han gör mina fötter som hjortens
och låter mig gå fram över mina höjder.*